

ženu. Ta stála na dvorku jen v bílé noční košili. Na nohou a rukou se jí zářivě leskly podkovy.

Čeledíni i služebné byli už dávno na nohou. Shlukovali se u vrat do chléva a čekali, co se bude dít. Mezi nimi postávali i František a Lojzík.

„Mohla bys nám všem povědět, co se ti to přihodilo, Anežko?“ zahřměl hurónským hlasem sedlák.

„Jak to mám vědět?“ zakňourala selka nešťastně. „Snad se mi to vyrazilo z kyselého mléka.“

„Tak z mléka, říkáš,“ pověděl tiše její muž a vyhrnul si rukávy. „Děláš si ze mě blázny? Odkdy rostou ze špatného mléka podkovy? A kde jsi byla celou noc?! Mluv, ženská, nebo si to odskáčeš!“

To už se přihlásil o slovo Lojzík. Vylíčil sedlákovi všechno, co spolu s Františkem zažili, a jestli prý mu nevěří, ať si dojde za kovářem, že ten mu to všechno potvrdí.

„Propánajána!“ zvolal sedlák. „Věřím ti, Lojzo. Jsi poctivý čeledín a Franta taky. A já? Byl jsem slepý hlupák, že jsem si toho nevšiml dřív. Vždyť já mám ve svém vlastním domě čarodějnici. To tak nemůžeme nechat!“

Když však chtěl svou ženu potrestat, nebyla nikde k nalezení.

„Pozor, utíká!“ zvolal František. „Jestli ji nechytíme, bude škodit dál!“

„I nebojte se,“ pronesl Lojzík. „S podkovanými nohama daleko nedoběhne.“

A měl pravdu. Selka se dostala tak akorát ke kostelu, kde ji odchytil pan farář. Ten to s čarodějnicemi uměl. Žádnou takovou nešetřil. Dokonce prý posvětil kostelní zvony zvláštním žehnáním. Jejich zvuk měl potom nezvykle kouzelnou moc. Dokázal zahnat každou bouři s krupobitím, která by mohla zničit úrodu v Horní Plané. Takové bouře na zemi totiž běžně posílaly právě čarodějnice, aby lidem co nejvíc uškodily.

„Co se s tou čarodějnici stalo?“ vyzvídal Toník.

„To už si nepamatuji,“ odpověděl Šupinka a pokrčil rameny. „Ale pravdou je, že v Horní Plané od té doby už nikdy taková ničivá bouřka nebyla.“

„Možná mají opravdu kouzelné zvony,“ pronesla tiše Anička.

„Možná,“ souhlasil vodník a mrkl na ni.